

Sevgili Vatanım

– Ahmet Çabuk · 04 Şubat 2019

Soranlar oluyor tabi, doğduğun yer mi vatanın yoksa doyduğun yer mi diye?

Boğazıma bir şey tıkanıyor, sevdiğimin olduğu her yer demek geçiyor içimden. Benim gönlüm gönlünün aşk kokan ülkesine ayak bastığı andan beri, benim vatanım senin kalbinin attığı sevda bayrağının salındığı yerdir sevgili.

Uzun uzun anlatmak istiyorum sorana, vatan kadar sevmeli insan... Bir nefesini bile başkasıyla paylaşmamalı, hep ait olduğu yeri yurdu orası olmalı, vatani kadar ve bedel ödemeyi göze alacak kadar sevmeli...

Terk etmeyi hiç düşünmemeli. Kolay değildir öyle sevmek, laftan öteye geçmeyecekse eğer hiç lafını etmemeli.

Çünkü bilirim ki; İstanbul kadar karışıklığı olur bazen, Ankara kadar ayaz. Doğusu kadar yalnızlığı vardır, batısı kadar kalabalığı, güneyi kadar sıcaktır, kuzeyi kadar yağmurlu...

Küçük şehirler barındırır gönül coğrafyasında, her kalesi muhkem, her yanı düşman... İşgalci bir bakışa, hoyratca uzanan bir ele ve iklimi soğuk sözlere kafa tutarsın...

Memleket gibi özlersin onu, yol ayrımında olup ayrı düşerken, gurbete hapsolmuş bir canın, her tren çılgılığında dolan gözleri gibi.

Her insanın bir sılası vardır, kimi ailesine, kimi toprağına kimi ise sevdiğine.

Ey benim vuslatım, bunların hepsi sende toplanmış, santim santim hesaplanmış ve ölümle kıyaslanmış.

Yüzünü astığın idam sehparalarında, son arzumu sormayanım, sonuma hükmedipte kalemimi kırmayanım; çok kitap karıştırdım, bu ayrılığın başka bir tarifi yok!

Şimdi gökyüzündeki bütün bulutlar senin gönlünün sevda bayrağıdır. Yürüdüğüm toprak senin kokunla islanır her yağmur sonrasında...

Söyle sevgili, gönlünün bir karışına daha ne kadar kan akıtmalıyım? Kurban ettiğim onca gurur, boğduğum cümlelerim, ölü doğan şiirlerim yetmedi mi?

Sen bilmezsin belki de, bir söz uzağından adımlamaya başlarsın içinde büyüyen mesafeleri, hepsi senin bir bakış uzağına gelebilmek için.

Koşar adım severken, düşe kalka geçersin en kadim zorlukları, sıratı bilmeden sırat dersin düşmeyi düşünmediğin sevda köprülerine...

Baştan aşağı bir özlemin sarıp sarmaladığı akşamlarda, güneş burcuna ekersin en gün görmemiş hayallerini. Umut olur içinde hep, umudun bittiği yerde. Çünkü bilirsin ki, ayrılmak kaderdir. Hasret, Özlem, kavuşmak... Hepsi kader!

Ama bir sürgün yersen sevdiğinin yüreğinden, artık hiç bir yerde barınamazsın. Şimdi nüfusuna geçmişken tüm duygularım, gel sınır dışı etme beni. Kaçak bırakma bakışlarımı, illegal ayrılıklar yaşarken.

Gözlerinin ufuk çizgisindedir benim mezarım, gözlerini kapadığın anda başlar benim asıl kıyametim...

Bir nefeslik canım kalmışken, izin ver toprağına düşeyim...

Sevgili Vatanım...

Vatanım sevgilim...

Ahmet ÇABUK